

מלחמות ענקים

מסיפורי האינדיאנים מארה"ב

עוד לא היה בעולם יצור שובב יותר מאשר הענק מאנאבוזהו. בכל מקום ובכל עונה הוא הסתובב והתערב בכל הנעשה. לשם כך הוא יכול היה גם ללבוש כל צורה שרק חפץ. הוא יכול היה להיות ליצן גדול או חכם מופלג, חלש מאוד או חזק, עשיר או עני, כפי שרק מצב רוחו דרש.

הוא ניסה לעשות כל דבר שעשה מישהו אחר ועמד במבחן מול כל מניטוס, רוחות רעים ורוחות טובים. הוא יכול היה להיות טוב-לב או אכזר, בעל חי או ציפור, בן אדם או רוח רפאים ולמרות כל הכישורים האלה מאנאבוזהו לא פעם הסתבך בצרות. לא אחת תוך כדי ההרפתקאות שלו סיכן את חייו. אבל עוד קודם נאלץ להלחם באביו, רוח מערב, ולהתפייס עם האחים שלו.

כשעוד היה אדם צעיר, חי מאנאבוזהו עם סבתו בקצה ערבה גדולה. שם הוא פגש חיות וציפורים

מסוגים שונים, ושם גם הכיר את הרעם ואת הברק. הוא ישב שעות שלמות והתבונן בעננים שהתגלגלו בשמיים במשך היום.

למרות גילו הצעיר מאנאבוזהו היה בחור ער מאוד. הוא התעניין בכל חיה חדשה, כל ציפור ובכל הערה ששמע, וכל דבר היה בשבילו שיעור מעניין. הדבר הראשון שהפחיד אותו, עוד בהיותו ילד, הייתה קריאה של ינשוף. הוא ירד מהר מהעץ שעליו טיפס ורץ לסבתא בצעקה "נוקו! נוקו! סבתא! שמעתי רוח!"

סבתא צחקה מהפחד שלו ושאלה איזה קול שמע. והוא ענה "זה עושה רעש כמו ווהו! ווהו!": סבתא אמרה שהוא סתם טיפשו ושזו רק ציפור שמוציאה קול כזה.

כשגדל, חזר מאנאבוזהו לערבה והמשיך להתבונן בדברים. כשכך הביט על העננים חשב לעצמו "זה מוזר שאני טיפש כזה וסבתא שלי כה חכמה, ושאין לי לא אבא ולא אמא. עוד לא שמעתי מילה עליהם. אני מוכרח לגלות מה קרה."

הוא הלך הביתה וישב שם שקט ומדוכא. אחרי

שראה שסבתו לא שמה לב עליו התחיל לילל בקול, והבכי שלו גבר עד שסבתא התחילה לדאוג. "מאנאבוזהו מה קרה לך שאתה מילל כל כך?" שאלה. והוא המשיך בבכי אך מדי פעם התחיל להוציא משפטיים "אין לי אבא" "אין לי אמא! אין לי!"

סבתא ידעה שהוא בחור קשה-לב ונקמן ופחדה לספר לו על גורל הוריו, כי ידעה שהוא עלול לגרום לצרות. אך מאנאבוזהו המשיך בבכי ומדי פעם חזר על הקריאה "אין לי אבא, אין לי אמא." בסוף היא אמרה "אכן, יש לך אבא וגם שלושה אחים חיים. אמא שלך נפטרה. אבא שלך, המערב, לקח אותה לאישה ללא אישור של הוריה. האחים שלך נקראים מזרח, דרום וצפון, ומכוון שהם גדולים ממך אבא שלכם נתן להם כוחות גדולים, כמו אלה של הרוחות שעל שמן הם נקראים. אתה הוא הצעיר שבמשפחה ואני גידלת אתך מאז שהיית תינוק, אחרי שאמך מתה." "אני שמח שאבא שלי חי" אמר מאנאבוזהו "ומיד בבוקר אלך לבקר אצלו."

סבתא ניסתה לשכנע אותו לוותר על הרעיון והסבירה לו שהדרך למקום בו חי אביו, נינגבין, המערב, ארוכה מאוד. אך זה דווקא מצא חן בעיניו של מאנאבוזהו הענק, כי בינתיים הוא גדל כל כך שנאלץ היה ממילא לצאת את הבית ולחיות בחוץ. הוא היה כבר כה גבוה שאילו רצה, יכול היה לתפוש ציפורים שמקוננות בצמרות עצים הגבוהים ביותר, בלי לטפס עליהם. הוא יכול היה גם, אילו רצה, לעקור בשתי אצבעות עץ גבוה כזה ולעשות ממנו מקל הליכה. הוא נפרד מסבתו ויצא לדרך, כשבצעד אחד הוא עובר את כל הערבה הגדולה. הוא מצא את אביו על הר גבוה במערב. אבא הרגיש בבואו וירד לקראתו בצלע ההר. ביחד בשניים או שלושה צעדים הם הגיעו לקצה המערב, שם בין העננים הגבוהים. הם בילו ביחד כמה ימים ודיברו על דברים שרק ענקים יכולים להתעניין בהם. וערב אחד שאל מאנאבוזהו את אביו איזה דבר על פני האדמה מפחיד ביותר.

"אין דבר כזה" ענה האב.

"ואין כל דבר שעלול לפגוע בך אם תפגוש ממנו יותר מדי?"

מאחר שמאנאבוזהו דחק בו אמר אבא בסוף "כן, ישנה אבן שחורה שראיתי במרחק רב מכאן, בכוון זה" הוא הצביע "זה הדבר היחיד שאני מפחד ממנו כי היא יכולה לפגוע בי מאוד." אבל הוא אמר גם למאנאבוזהו שזה סוד כמוס. "לא תספר לאף אחד שהאבן השחורה יכולה לפגוע באביך, נכון?" והוסיף "אתה בן טוב ואני בטוח שתשמור זאת בסוד. אבל עכשיו תגיד לי מה הוא הדבר שמפחיד אתך?"

ומאנאבוזהו ענה מיד "לא כלום". אבל אבא מערב חזר על השאלה הזו שוב ושוב ובסוף מאנאבוזהו הסכים לספר לו.

"אגיד לך מה זה. זה... זה.. " ולא יכול היה להמשיך.

"תוציא את זאת כבר" אבא נתן לו מכה חזקה בגב. אבל מאנאבוזהו צעק בכאב "לא! לא יכול לומר זאת, אני מפחד מדי."

אבא מערב ניסה להרגיע אותו ומאנאבוזהו ניסה להגיד את הדבר אך לא יכול היה. ורק אחרי שאבא מערב איים שיזרוק אותו לנהר, למרחק עצום, הוא קרא במאמץ "אבא, מפחיד אותי שורש של סוף!" ונפל ארצה מרוב המאמץ.

עבר זמן ופעם אמר מאנאבוזהו "אבא, אלך לקחת קצת מהאבן השחורה כדי לראות מה זה." "טוב" אמר אבא "ואני אחפש קצת שורשי סוף, לטעום את טעמם." והם התכוננו למאמצים גדולים. הם נפרדו ובאותו הערב מאנאבוזהו עבר בצעדים בודדים את המרחק העצום עד המקום בו נמצאה האבן השחורה, ובאותו הזמן אבא מערב ירד מהר נינגבין לאגם סוף.

למחרת כל אחד מהם חזר. מאנאבוזהו בא עם עשרים ערמות אבן שחורה. בו בזמן מצד שני של ההר עלה מערב עם אגם שלם של שורשי סוף בזרועותיו.

מאנאבוזהו היה ראשון שזרק אבן שחורה ישר בין עיניים של מערב וזה החזיר לו במכה של שורשי סוף, שצלצלה כמו רעם של סערה.

וכך הם זרקו אחד על השני, זה את האבנים
השחורות וזה את שורשי סוף. תוך לחימה הם
עקרו עצים ענקיים וזרקו זה על זה סלעים שלמים,
כאילו היה אפונים. הקרב שהתחיל בהרים התקדם
מערבה. אבא מערב נסוג ומאנאבוזהו לחץ הלאה
מעל נהרות והרים, צוקים ואגמים, עד קצה העולם.
"עצור!" קרא מערב "בני, אתה יודע את כוחי. נכון
שאני חסר נשימה עכשיו, אך לא ניתן להרוג אותי.
עצור איפה עכשיו ואתן לך את הכוח שנתתי גם
לאחים שלך. שלושת רבעי כדור הארץ כבר
תפוסים, אך אתה יכול לעשות עוד הרבה דברים
טובים לאנשי האדמה, המלאה נחשים, חיות פרא
ומפלצות שממררות חיי בני-האדם. אם רק תשמור
על מחצית מכוחך שיש לך היום שמך יתפרסם
לנצח. אחרי שתסיים את מלאכתך, תחזור לשבת
יחד עם אחיך, קבינוקה, הצפון.
מאנאבוזהו נתן לאביו את ידו להסכמה והלך
למקום ישן שלו, שם זמן מה התרפא מפצעי הקרב.